

Arrest

nr. 200 436 van 28 februari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tadzjiekse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 september 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 september 2017 waarbij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 september 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) om de verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Dit bevel is de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13, ter kennis gebracht op 1 september 2017 en is als gemotiveerd:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: M.,

voornaam: A.

geboortedatum (...)1996

geboorteplaats: D.

nationaliteit: Tadzjikistan

alias : H. z. A., geboren te d. op (...)1996, onderdaan van Tadzjikistan

wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten; Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Tussen 09.02.2017 en 01.09.2017 stond betrokkene onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van diefstal met geweld of bedreigingen door twee of meer personen, met voertuigen en met wapens, feit(en) waarvoor hij veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1 °: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten.

Betrokkene heeft geen vast verblijfsadres.

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Tussen 09.02.2017 en 01.09.2017 stond betrokkene onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van diefstal met geweld of bedreigingen, door twee of meer personen, met voertuigen en met wapens, feit(en) waarvoor hij veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het statuut van vluchteling en de subsidiaire bescherming werden aan betrokkene geweigerd op 11.02.2015.

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, waarvan betrokkene houder was in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, werd beëindigd op 07.07.2017, beslissing betekend op 19.07.2017.

Betrokkene heeft familie en een vriendin in België. Het begrip "gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.”

Op 1 september 2017 beslist de gemachtigde tevens om de verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

Dit inreisverbod is de tweede bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13sexies, ter kennis gebracht op 1 september 2017 en is als volgt gemotiveerd:

"INREISVERBOD

Aan de Heer:

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 01.09.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten.

Betrokkene heeft geen vast verblijfsadres.

Het statuut van vluchteling en de subsidiaire bescherming werden aan betrokkene geweigerd op 11.02.2015.

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, waarvan betrokkene houder was in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, werd beëindigd op 07.07.2017, beslissing betekend op 19.07.2017.

Betrokkene heeft familie en een vriendin in België. Het begrip "gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België

Tussen 09.02.2017 en 01.09.2017 stond betrokkene onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van diefstal met geweld of bedreigingen, door twee of meer personen, met voertuigen en met wapens, feit(en) waarvoor hij veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten.

Betrokkene heeft geen vast verblijfsadres.

Het statuut van vluchteling en de subsidiaire bescherming werden aan betrokkene geweigerd op 11.02.2015.

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, waarvan betrokkene houder was in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, werd beëindigd op 07.07.2017, beslissing betekend op 19.07.2017.

Betrokkene heeft familie en een vriendin in België. Het begrip "gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Tussen 09.02.2017 en 01.09.2017 stond betrokkene onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van diefstal met geweld of bedreigingen, door twee of meer personen, met voertuigen en met wapens, feit(en) waarvoor hij veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 7 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"In casu wordt betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten als volgt geargumenteed:

(...)

Betreffende het inreisverbod wordt dan weer geargumenteed als volgt:

(...)

Het is duidelijk dat dergelijke motivering geenszins draagkrachtig kan zijn, temeer duidelijk gebleken is dat sedert verschillende jaren in België verblijft en hier goed gefunctioneerd heeft en dit gedurende vele jaren.

Dat de problemen begonnen zijn toen zijn nonkel op een bepaald ogenblik naar het buitenland is vertrokken en verzoeker onder invloed kwam te staan van slechte vrienden. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het is duidelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten, evenals het inreisverbod een duidelijk onderscheiden beslissing betreft.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Er kan en mag van verwerende partij bovendien verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar verantwoord met verwijzing naar een algemene standaardformulering doch zeer duidelijk de argumentatie dient aan te geven waarom zij deze

administratieve beslissing heeft genomen in deze concrete situatie zoals deze van verzoeker, temeer deze uitermate verstrekkende gevolgen heeft voor verzoeker waarbij verzoeker nu niet enkel de legaal verblijf geweigerd wordt doch tevens het land dient te verlaten.

Dat in de hier bestreden beslissing totaal ten onrechte geen rekening is gehouden met hierna vermelde elementen:

- verzoeker is als minderjarige naar België gekomen, weze in 2012.*
- sedert zijn aankomst in België blijkt heeft hij steeds schoolgelopen, eerst in OKAN, vervolgens op de burgerschool, en uiteindelijk met de bedoeling zijn diploma te halen via de centrale examencommissie.*
- Hij wordt omschreven als een zeer voorname, rustige en gemotiveerde leerling (zie in dit verband de verklaring dd. 26.09.2017 ondertekend én door de directeur én door de leerlingenbegeleiders (stuk 4).*
- Naast zijn studies heeft hij ook steeds in de mate van het mogelijke gewerkt in de vakantie en in de weekends. Gedurende verschillende jaren heeft hij gewerkt als zaalhulp in de cafetaria bij het Zwembad Olympia te Brugge. Hij had daar zelfs toegang tot de kassa en met was zeer tevreden over hem. Hij legt dienaangaande zijn loonfiches voor (stuk 5).*
- Hij heeft daarnaast eveneens gewerkt in een tapijfabriek te Torhout en dit als student in de grote schoolvakantie (stuk 6).*

Uit deze stukken blijkt duidelijk dat verzoeker een normaal persoon betreft die gedurende jaren aan de weg getimmerd heeft om goed Nederlands te spreken, om te studeren, om te werken en hier een goede toekomst uit te bouwen.

Dit jarenlang probleemloos gedrag is mede gelet op het vertrek van de nonkel van verzoeker naar diens land van herkomst, zodat verzoeker er alleen kwam voor te staan, op een bepaald ogenblik veranderd, en heeft kortstondig tot problemen geleid in die zin dat verzoeker op een bepaald ogenblik criminele feiten heeft gepleegd. Hij is kort nadien opgepakt geworden en heeft gedurende bijna 7 maand in de gevangenis in voorhechtenis gezeten, dit in de eerste plaats omdat hij niet over de nodige verblijfspapier meer beschikte.

Hij is uiteindelijk veroordeeld door de correctionele rechtbank te Kortrijk tot een gevangenisstraf waarvan het effectief gedeelte beperkt werd tot hetgeen reeds werd ondergaan en er anderzijds nog een bestraffing met probatie-uitstel werd uitgesproken.

Verzoeker is nog dezelfde dag van de uitspraak uit de gevangenis vrijgelaten, en hij verblijft sedertdien in België op vrije voeten maar in illegaal verblijf.

Het is evenwel van het allergrootste belang voor verzoeker dat hij geen inreisverbod betekend krijgt, aangezien hij anders geen mogelijkheid meer heeft om een nieuwe aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen gedurende de termijn van het inreisverbod.

Het feit dat verzoeker een bestraffing met probatie-uitstel werd toegekend en dit op diens uitdrukkelijke vraag, toont duidelijk aan dat de rechter ten gronde van oordeel was en is dat verzoeker reeds voldoende gestraft is én bovendien mits voorwaarden elk mogelijk gevaar voor de maatschappij of de openbare orde kan uitgesloten worden.

Het is voor verzoeker, die nog jong is, alleszins een eenmalige misstap in zijn leven geweest, dewelke hij nooit of te nimmer meer zal herhalen en waarvan hij grote spijt heeft.

Verzoeker wenst thans zijn vorig leven verder te zetten, te studeren, te werken dit om ook de slachtoffers te kunnen vergoeden.

Hij vormt geen gevaar voor de openbare orde hetgeen blijkt uit het vertrouwen dat hij heeft bekomen vanwege de rechter ten gronde, en anderzijds kan hij ook geen schade berokkenen aan de openbare orde, minstens is dit risico tot een minimum herleid gezien het feit dat hijzelf voorwaarden heeft voorgesteld en deze hem ook werden opgelegd en een effectieve gevangenisstraf ingeval van niet naleving als een zwaard van Damocles boven zijn hoofd hangen.

Deze informatie is van het allergrootste belang in het kader van het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten evenals een eindreisverbod, aangezien er uit de jarenlange voorafgaande toestand zonder problemen evenals de verschillende stukken die voorliggen blijkt dat de feiten waarvoor

verzoeker veroordeeld werd een eenmalige gebeurtenis betreffen, dewelke in de toekomst niet meer zal voorkomen en waar verzoeker veel spijt over heeft.”

3.1.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° (...);

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

Uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat dit bevel werd getroffen op twee onderscheiden feitelijke en juridische gronden. Enerzijds wordt, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet vastgesteld dat de verzoeker niet in het bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum. Dit verzoeker betwist dit motief niet.

Het bevel om het grondgebied te verlaten vindt tevens zijn juridische grondslag in artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet. Hieromtrent stelt de verweerder vast dat de verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden omdat hij tussen 9 februari 2017 en 1 september 2017 onder aanhoudingsmandaat stond uit hoofde van diefstal met geweld of bedreigingen door twee of meer personen, met voertuigen en met wapens, feiten waarvoor hij veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan volgens de verweerder worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Aangezien de toepassing van en de feitelijke vaststellingen omtrent artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet buiten elke betwisting staan, heeft de verzoeker geen belang bij zijn kritiek die de toepassing van en de vaststellingen omtrent artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet betreft. Uit de bewoordingen van dit artikel 7 blijkt immers dat de verweerder in het in het punt 1° bedoelde geval een bevel “moet” afgeven om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten. De niet-betwiste motivering en vaststellingen omtrent artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet volstaan dan ook om de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten te schragen en de kritiek, dat van de verzoeker geen gevaar voor de openbare orde uitgaat, kan hieraan geen afbreuk doen.

Een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

3.1.2. Artikel 74/14, §3, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

De Raad merkt in dit kader op dat de verweerder bij zijn beslissing om geen termijn te verlenen om het grondgebied vrijwillig te verlaten niet enkel toepassing heeft gemaakt van artikel 74/14, §3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, maar ook van artikel 74/14, §3, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Bij de toepassing van artikel 74/14, §3, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet stelt de verweerder concreet vast dat er een risico op onderduiken bestaat omdat de verzoeker van verschillende identiteiten gebruik maakt en dat hij geen vast verblijfsadres heeft. De Raad stelt vast dat de verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat deze motivering niet deugdelijk zou zijn. Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat de toepassing van artikel 74/14, §3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet zou berusten op een kennelijk onredelijke of foutieve beoordeling.

Ook een schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet kan dus niet worden aangenomen.

3.1.3. Uit een eenvoudige lezing van de tweede bestreden akte (bijlage 13sexies) blijkt dat de afgifte van het inreisverbod is gestoeld op de vaststelling dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan (artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet). Verder wordt een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd omdat de verzoeker gebruik maakt gebruik van verschillende identiteiten, hij geen vast verblijfsadres heeft, hem het statuut van vluchteling en de subsidiaire bescherming werd geweigerd op 11 februari 2015, zijn tijdelijk verblijf werd beëindigd op 7 juli 2017, hij tussen 9 februari 2017 en 1 september 2017 onder aanhoudingsmandaat stond uit hoofde van diefstal met geweld of bedreigingen (door twee of meer personen, met voertuigen en met wapens), hij voor deze feiten veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf en hij gezien de maatschappelijke impact van deze feiten kan worden geacht door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden. De verweerder geeft verder aan dat de verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, acht de verweerder een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

3.1.4. De verzoeker verwijst in zijn eerste middel naar zijn verleden in België, waaruit volgens hem zou blijken dat hij reeds sinds 2012 in België is, goed gefunctioneerd heeft gedurende vele jaren, en hij een 'normaal persoon' is. Hij stelt dat hij een éénmalige misstap heeft begaan omdat hij onder invloed stond van 'slechte vrienden' en benadrukt dat hem probatie-uitstel werd verleend, waaruit volgens hem zou blijken dat hij geen gevaar voor de openbare orde betekent. De verzoeker geeft te kennen veel spijt te hebben van zijn misdrijven en stelt dat het niet meer zal gebeuren. Volgens de verzoeker kan hij ook geen schade berokkenen aan de openbare orde, minstens is dit risico tot een minimum herleid, omdat hem een effectieve gevangenisstraf boven het hoofd hangt indien hij zijn probatievoorwaarden niet naleeft.

De Raad stelt vast dat de verzoeker de door hem gepleegde feiten tracht te minimaliseren. De verzoeker betwist echter niet dat hij de feiten heeft gepleegd. Ook de maatschappelijke impact van deze feiten van diefstal met geweld en bedreigingen (met wapens) weerlegt hij niet. Evenmin betwist hij dat hij met betrekking tot deze feiten zeer recentelijk werd veroordeeld. De verzoeker maakt met zijn blote beweringen, dat hij veel spijt heeft en het iets eenmaligs betrof dat te wijten was aan foute vrienden en het vertrek van zijn oom, niet aannemelijk dat de verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat hij geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden. Ook het argument dat de rechter een straf met probatie-uitstel heeft uitgesproken, kan niet overtuigen. De verzoeker geeft immers zelf aan dat hij concrete probatievoorwaarden heeft voorgesteld die ook door de rechtbank werden opgelegd. De Raad wijst er dan ook op dat artikel 1, §2bis, tweede lid, van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie (hierna: de Probatielwet) bepaalt dat deze probatievoorwaarden onder meer gericht zijn op het voorkomen van recidive. Het feit dat de rechter heeft geoordeeld dat het noodzakelijk was de verzoeker bepaalde probatievoorwaarden op te leggen, waardoor de verzoeker inderdaad een effectieve gevangenisstraf boven het hoofd hangt indien hij zijn voorwaarden niet naleeft, duidt er in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt eerder op dat het

gevaar voor de openbare orde nog niet onmiddellijk is geweken en dat gedurende een periode van *in casu* vier jaar moet worden afgewacht of de verzoeker zich kan houden aan de opgelegde probatievoorwaarden waaronder de verplichte voorwaarde geen strafbare feiten te plegen (*cf.* artikel 1, §2*bis*, eerste lid, 1°, van de Probatielwet). De loutere verwijzing naar de probatievoorwaarden volstaat dan ook niet om aan te tonen dat de verweerder met miskenning van de voorliggende feiten of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de verzoeker geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden.

De argumentatie dat er ten onrechte geen rekening werd gehouden met het feit dat de verzoeker als minderjarige in 2012 naar België is gekomen, dat hij gedurende jaren aan de weg heeft getimmerd om goed Nederlands te spreken, om te studeren, om te werken en hier een goede toekomst uit te bouwen, kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing(en) leiden. Ten eerste verduidelijkt de verzoeker niet bij welke van de twee onderscheiden bestreden beslissingen met deze elementen rekening zou moeten zijn gehouden, terwijl het wel degelijk om beslissingen gaat met verschillende juridische en feitelijke gronden die ook verschillende rechtsgevolgen hebben. Ten tweede dient te worden opgemerkt dat de verweerder, zoals wordt gesteld in de beide bestreden beslissingen, reeds op 7 juli 2017 heeft beslist dat verzoekers tijdelijk verblijf op grond van de artikelen 9(*bis*) en 13 van de vreemdelingenwet niet verlengd kon worden om reden dat niet was voldaan aan de voorwaarde te zijn ingeschreven aan een erkende onderwijsinstelling of een geldige arbeidskaart voor te leggen met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling. Deze beslissing werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 19 juli 2017 en uit de gegevens waarover de Raad beschikt blijkt niet dat de verzoeker er een beroep tegen instelde. De beslissing van 7 juli 2017 is dus definitief en zij staat in rechte vast. Waar de verzoeker aan de hand van enkele nieuwe stukken te kennen geeft dat hij, voorafgaand aan zijn voorlopige hechtenis, heeft gestudeerd en gewerkt als werkstudent, doet dit dan ook geen afbreuk aan het feit dat er vlak voorafgaand aan de bestreden beslissingen reeds op definitieve wijze is vastgesteld dat de verzoeker niet meer werkt, noch studeert. Tot slot wijst de Raad er op dat de motivering van bestuurshandelingen een positieve motivering betreft. Er moet enkel worden weergegeven waarom een bepaalde beslissing wordt genomen. Aangezien de bestreden beslissingen geenszins het antwoord op enige aanvraag vanwege de rechtszoekende betreffen, maar in tegendeel maatregelen inhouden die zijn gestoeld op de eigen feitelijke en juridische verstellingen van het bestuur, moet uit de bestreden beslissingen niet blijken dat met alle mogelijke antecedenten van de verzoeker rekening werd gehouden. De verweerder heeft, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, wel degelijk op duidelijke en uitvoerige wijze gemotiveerd waarom de verzoeker een bevel wordt gegeven om, zonder termijn voor vrijwillig vertrek, het grondgebied te verlaten en waarom hem tevens een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. De verzoeker toont niet aan dat de door hem genoemde elementen deze gedegen motivering zouden kunnen vitiëren.

Het argument van de verzoeker dat het voor hem van het allergrootste belang is dat hij geen inreisverbod betekend krijgt, aangezien hij anders geen mogelijkheid meer heeft om een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in te dienen gedurende de termijn van het inreisverbod, is niet ter zake dienend. Met een dergelijke loutere opportunitetskritiek die enkel de (hypothetische) gevolgen van de tweede bestreden beslissing betreft, toont de verzoeker immers niet aan dat deze beslissing onwettig zou zijn of dat zij zou berusten op een gebrekkige motivering.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is derhalve niet aangetoond.

3.1.5. Het eerste middel is niet gegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het *fair play*-beginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “*de beginselen behoorlijk bestuur*”.

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le contrôle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Er blijkt ten genoegte van recht dit niet gebeurd is in casu.

Dat verzoeker als minderjarige naar België is gekomen en hier zijn hele leven heeft opgebouwd en geen de minste band meer heeft met zijn land van herkomst.

Dat hij destijds is gevlucht voor geweld en terreur en ingeval van terugkeer er ongetwijfeld opnieuw problemen zullen ontstaan, dewelke desgevallend levensbedreigend kunnen zijn.

In de hier aan de orde zijnde omstandigheden is het duidelijk dat de verwerende partij niet zomaar zich kan beroepen op standaardformulering die telkens wordt herhaald om zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod ten zijne laste te gaan betekenen.

Dat er zelfs sprake is van argumentatie die geenszins op verzoeker toepasselijk is, en klaarblijkelijk de hier bestreden beslissingen verkeerdelijk werden gemotiveerd en deze argumentatie zelfs betrekking heeft wellicht om iemand anders, aangezien verzoeker geen vriendin of relatie heeft, noch in België noch in het buitenland.

Dat nochtans herhaaldelijk wordt gemotiveerd in de bestreden beslissingen dat verzoeker een vriendin heeft, zodat de vraag rijst welke relevantie dergelijke motivering kan hebben in deze en integendeel er hier wordt geargumenteed betreffende een situatie die zich niet voordoet.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de beginselen van behoorlijk bestuur door het feit dat in de bestreden beslissingen geen argumentatie wordt opgebouwd en ook geen onderzoek werd verricht betreffende de situatie in het land van herkomst en de gevolgen voor verzoeker aldaar in het geval van terugkeer, en anderzijds door het feit dat er dan wel wordt geargumenteed over een situatie die hier niet aan de orde is..

Door op deze wijze zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod te gaan betekenen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad.

Deze schending van de beginselen der behoorlijk bestuur geldt des te meer aangezien er sprake is van een in hoofde van verzoeker van een langdurig verblijf in België zonder welk danige problemen met politie of gerecht waardoor hij zich in een penibele humanitaire situatie verblijft, dit met uitzondering van één incident waarvoor verzoeker reeds zijn straf heeft uitgezeten en thans onder probatie-uitstel is vrijgelaten voor het resterend gedeelte.

Het schendt ten zeerste art. 7 en 74/4 VW dat thans zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend zonder dat uitspraak werd gedaan over de ingeroepen humanitaire redenen, en zonder dat rekening wordt gehouden met de situatie in het land van herkomst, met alle nefaste gevolgen vandien.

Het schendt de regels der fair play om nu vlug een bevel om het grondgebied te verlaten evenals een inreisverbod te betekenen, op een moment dat verzoeker in vrijheid werd gesteld en nog geen verdere stappen had kunnen ondernemen om diens verlenging van verblijfstitel aan te vragen.

Verzoeker dreigt thans nog voor hij desgevallend een positieve beslissing kan bekomen op enige nieuwe aanvraag, gerepatriëerd te worden, was uiteraard niet strookt met het beginsel der fair play.

Minstens dient mogelijkheid verleend te worden aan verzoeker om zijn verblijfstoestand opnieuw in orde te maken en dienaangaande een nieuwe procedure op te starten aangezien verzoeker bij een positieve beslissing hieromtrent, onmiddellijk over een verblijfstitel kan beschikken en zodoende niet meer zonder geldige verblijfstitel in België verblijft en dus het bevel om het grondgebied te verlaten, onmiddellijk haar uitwerking dient te verliezen.

Indien er naderhand toch een mogelijkheid tot vertrek en verwijdering zich voordoet, dan zal alsdan een geldig bevel om het grondgebied desgevallend aan de orde kunnen zijn, doch geenszins op heden

gezien de hierboven geschetste omstandigheden. Dat alleszins het betekenen van een inreisverbod aan verzoeker op een onrechtmatige minstens onredelijke wijze is gebeurd, aangezien verzoeker tot voor kort over een legale verblijfstitel heeft beschikt, en deze slechts door zijn detentie is verloren, zodat er hoogstens sprake zou kunnen zijn van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder inreisverbod, waarbij verzoeker dan nog de mogelijkheid zou hebben om een nieuwe procedure op te starten in België, eerder dan zomaar én een bevel om het grondgebied én een inreisverbod aan verzoeker te betekenen die hem deze mogelijkheid ontnemt.”

3.2.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het beginsel van de *fair play* houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. *In casu* maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissingen.

3.2.2. De Raad stelt vast dat de verzoeker op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt waarom of op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 5 van het EVRM schenden. Verder kan de verzoeker niet op ontvankelijke wijze de schending aanvoeren van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*”. Hij dient immers uitdrukkelijk aan te geven welk van de verschillende beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht. Deze middelenonderdelen zijn dus niet ontvankelijk.

3.2.3. In zijn tweede middel betoogt de verzoeker dat hij destijds is gevlucht voor geweld en terreur en dat er bij terugkeer ongetwijfeld opnieuw problemen zullen ontstaan die levensbedreigend kunnen zijn. Hij stelt dat in de bestreden beslissingen geen argumentatie wordt opgebouwd en ook geen onderzoek werd verricht betreffende de situatie in het land van herkomst en de gevolgen in het geval van terugkeer, terwijl wel wordt geargumenteed over een situatie die niet aan de orde is. Verder geeft de verzoeker aan dat hij als minderjarige naar België is gekomen, dat hij hier zijn hele leven heeft opgebouwd en niet de minste band meer heeft met zijn land van herkomst.

De Raad stelt vast dat in de beide bestreden beslissingen uitdrukkelijk wordt verwezen naar het feit dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker werden geweigerd op 11 februari 2015. Hieruit blijkt dat de verweerder wel degelijk verzoekers vluchtmotieven in rekening heeft genomen. De bestreden beslissingen bevatten daarnaast nog verschillende andere concrete feitelijke vaststellingen en zij zijn ook juridisch meer dan voldoende onderbouwd door de verwijzing naar verschillende wettelijke bepalingen. De holle en gratuite beweringen dat de verweerder zich beroept op een telkens herhaalde standaardmotivering en dat hij ‘zomaar’ een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod heeft afgegeven, missen feitelijke grondslag.

De verzoeker beperkt zich tevens tot een blote en ongestaafde bewering waar hij stelt dat hij destijds is gevlucht voor geweld en terreur en in geval van terugkeer er ongetwijfeld opnieuw problemen zullen ontstaan, die desgevallend levensbedreigend kunnen zijn. Een dergelijke vaag en hypothetisch betoog volstaat uiteraard niet. Verzoekers beweringen kunnen bovendien hoe dan ook niet worden aangenomen, nu de Raad reeds bij arrest nr. 151 543 van 1 september 2015 heeft geoordeeld dat

verzoekers asielrelaas ongelooftwaardig is en dat hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Dit arrest bevestigt de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2015 en is bekleed met kracht van gewijsde. Voorts laat de verzoeker ook na om de stelling dat hij niet de minste band meer heeft met zijn land van herkomst, concreet te onderbouwen. Het betreft bovendien een loutere opportunitetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is.

3.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals 'Amnesty International' of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Het komt aan de verzoeker toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier hij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst. Aangezien de verzoeker zich *in casu* beperkt tot blote beweringen, die bovendien niet stroken met het oordeel in 's Raads arrest nr. 151 543, toont hij niet aan dat de bestreden beslissingen strijden met de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

3.2.5. Waar de verzoeker aangeeft dat het motief dat hij in België familie en een vriendin heeft, niet correct is, stelt de Raad vast dat het hier gaat om een overtollig motief, waarvan de eventuele onjuistheid *in casu* niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. De Raad stelt wel vast dat de verzoeker met zijn betoog zelf aangeeft in België niet over een gezinsleven te beschikken in de zin van artikel 8 van het EVRM. De overige motieven, op grond waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, en die hoger werden weergegeven in de bespreking van het eerste middel, volstaan om de bestreden beslissingen te kunnen dragen.

3.2.6. Volgens de verzoeker zijn tevens de artikelen 7 en 74/4 van de vreemdelingenwet geschonden omdat hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend zonder dat uitspraak werd gedaan over 'de ingeroepen humanitaire redenen'. De verzoeker maakt echter niet concreet aannemelijk over welke humanitaire redenen het hier gaat, en evenmin toont hij aan dat hij bij het bestuur een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf op grond van humanitaire redenen, zoals bijvoorbeeld een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het volstaat in dit kader niet om vaagweg te verwijzen naar een "*penibele humanitaire situatie*" die zou volgen uit een langdurig verblijf in België waar hij, op één uitzondering na, geen problemen heeft gekend met de politie of gerecht. Wederom beperkt de verzoeker zich tot enkele

holle en blote beweringen, tracht hij de door hem gepleegde feiten te minimaliseren en verliest hij uit het oog dat zijn tijdelijk verblijf werd beëindigd voorafgaand aan de thans bestreden beslissingen. Met een dergelijk betoog waarbij op geen enkele wijze wordt ingegaan op de concrete vaststellingen die de bestreden beslissingen onderbouwen, toont de verzoeker niet aan dat deze beslissingen gebrekkig zijn gemotiveerd of dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met enig concreet en relevant gegeven.

Volgens de verzoeker schendt het de regels der *fair play* om nu vlug een bevel om het grondgebied te verlaten evenals een inreisverbod te betekenen, op een moment dat hij in vrijheid werd gesteld en nog geen verdere stappen had kunnen ondernemen om diens verlenging van verblijfstitel aan te vragen. De Raad stelt echter vast dat aan de verzoeker op 7 juli 2017 de verlenging van zijn tijdelijk verblijfsrecht werd geweigerd. Deze beslissing werd blijkens het administratief dossier aan de verzoeker ter kennis gebracht op 19 juli 2017. In de bestreden beslissingen wordt ook uitdrukkelijk naar deze beslissing van 7 juli 2017 verwezen. De verzoeker kan dan ook niet dienstig betogen dat de bestreden beslissingen werden getroffen voordat hij verdere stappen heeft kunnen ondernemen om de verlenging van het verblijfsrecht aan te vragen.

De verzoeker maakt in dit kader niet aannemelijk dat het bestuur zich partijdig heeft opgesteld bij het nemen van de bestreden beslissingen of dat zij niet de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht heeft genomen.

3.2.7. De verzoeker stelt tot slot dat het onrechtmatig en minstens onredelijk is om hem een inreisverbod te betekenen aangezien hij tot voor kort over een legale verblijfstitel heeft beschikt, en hij deze slechts door zijn detentie is verloren. In dit geval kan volgens de verzoeker hoogstens sprake zijn van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder inreisverbod. Uit de beslissing van 7 juli 2017 tot weigering van verlenging van tijdelijk verblijf blijkt dat het verblijfsrecht van de verzoeker niet werd verlengd omdat hij niet meer voldoet aan de voorwaarden. Dat de verzoeker niet meer kon voldoen aan de voorwaarden omdat hij het voorwerp was van een bevel tot aanhouding en in voorhechtenis werd genomen, kan enkel aan het gedrag van de verzoeker zelf worden toegeschreven.

Verder valt niet in te zien waarom of op welke wettelijke basis het niet mogelijk zou zijn om een inreisverbod op te leggen aan een derdelander die kort voordien een wettig, tijdelijk verblijf heeft gehad. In tegendeel blijkt uit artikel 11 van de richtlijn de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, dat het bestuur in principe verplicht is om een inreisverbod op te leggen aan een derdelander aan wie geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend. Dit blijkt eveneens uit artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van voormeld artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG. Aangezien het niet ter betwisting staat dat de verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissingen niet meer over een verblijfsrecht beschikte en hem ook geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend, mist verzoekers betoog juridische en feitelijke grondslag.

3.2.8. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3.3. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht. Hij stelt tevens dat de schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM kan worden aangevuld met een schending van artikel 8 van het EVRM.

Het derde middel wordt als volgt toegelicht:

“Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten én zelfs een inreisverbod er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM. Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 ERVM (zie hoger).

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Anderzijds is er ook nooit enig onderzoek gedaan naar de actuele humanitaire toestand van verzoeker."

3.3.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoeker op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt waarom of op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 9ter van de vreemdelingenwet of artikel 8 van het EVRM zouden schenden. Het middel is op dit punt dan ook niet ontvankelijk.

3.3.2. Waar de verzoeker stelt dat de verweerder zich ervan diende te vergewissen dat er geen enkel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar het land van herkomst, merkt de Raad op dat de verweerder in de bestreden beslissingen wel degelijk verwijst naar het feit dat aan de verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

De thans bestreden beslissingen betreffen bovendien niet het antwoord op een door de verzoeker ingediend verzoek om internationale bescherming. De Raad ziet dan ook niet in wat de relevantie is van het arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 dat handelt over de subsidiaire beschermingsstatus en waarom de verweerder in het licht daarvan een onderzoek zou dienen te voeren naar "*alle elementen die relevant zijn*".

Bovendien houdt artikel 3 van het EVRM geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in. Een verwijzing naar de (definitieve) asielbeslissing kan dan ook volstaan en het is aan de verzoeker om aan te tonen dat de situatie in zijn land van herkomst sindsdien op relevante wijze zou zijn gewijzigd. De verzoeker moet zelf aantonen dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Het is immers aan de verzoeker om de door hem aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM concreet te onderbouwen. De verzoeker blijft op dit punt echter volledig in gebreke.

3.3.3. Van de verweerder kan enkel verwacht worden dat ze rekening houdt met het gestelde in artikel 3 van het EVRM, voor zover er in dat verband op het ogenblik van de bestreden verwijderingsmaatregel concrete elementen voorliggen of indien over de algemene situatie in een land op die manier is gerapporteerd dat ze die behoorde te kennen. Dit alles blijkt niet en wordt minstens niet aangetoond door de verzoeker.

3.3.4. De verzoeker verwacht nog een onderzoek naar zijn "*actuele humanitaire toestand*", doch hij verduidelijkt dit niet welke humanitaire toestand hij precies bedoelt en wat dan de grondslag is van zijn verwachting.

3.3.5. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE